

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8694/2025
26.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јована Шубарић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Петковић, адвокат из ..., ради поништаја уговора, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4663/23 од 19.09.2024. године, у седници одржаној 26.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4663/23 од 19.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4663/23 од 19.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4663/23 од 19.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 11060/19 од 15.12.2022. године, у ставу првом изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев да се поништи уговор о регулисању међусобних права и обавеза закључен 28.04.2014. године између парничних странака, као и да се обавезе тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужилка да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 249.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилка је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о облигационим односима, оцењен је неоснованим тужбени захтев да се поништи уговор о регулисању међусобних права и обавеза, којим су се странке сагласиле да тужиљи припада 1/3, а туженом 2/3 идеалног дела заоставштине њихове пок. мајке ВВ, ближе описане у побијаној пресуди, да је вредност тужиљиног удела 33.000 евра, да ће тужени тужиљи, ако јој у поступку наплате накнаде од корисника експорпријације буде исплаћен мањи износ од утврђеног, доплатити разлику, а да ће тужиља, уколико јој буде исплаћено више од 33.000 евра, износ преко договореног исплатити туженом. Тужиља је приликом потписивања уговора била свесна природе и правних последица уговора који је након читања у присуству пуномоћника адвоката својеручно потписала, а тврдњу да је била у заблуди у погледу тржишне вредности непокретности и да је потписивање уговора последица преваре није доказала правно релевантним доказима.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Примена института изузетне дозвољености ревизије је резервисана за питања из домена примене материјалног права. Ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, указује се на питања процесног права и битне повреде одредаба парничног поступка, што нису разлози за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1 ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.07.2015. године. Вредност предмета спора је 2.016.664,52 динара, што по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност 17.236 евра.

Како вредност предмета спора правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП. Чињеница да је одлука о

трошковима поступка побијаном другостепеном пресудом преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**